

d'Intervention pour les Rapaces (FIR) besloot in 1970 te proberen de blunders uit het verleden te herstellen en een poging te wagen de Vale Gier te herintroduceren in de Cevennen.

De ontwikkeling van dit project verliep als volgt :

1970 - Constructie van een kooi op de Causse Mejean tegenover de rotswanden die in 1930 de laatste kolonie Vale Gieren herbergden en het laten acclimatiseren van vier jonge gieren die afkomstig waren uit het Spaanse Navarra.

1971 - Deze vier jonge vogels worden voor het eerst losgelaten. Een halve mislukking, daar de jonge vogels gingen zwerven en na drie maanden allemaal van de nestplaats waren verdwenen.

1971-1978 - Constructie van nieuwe kooien. Het huisvesten van nieuw gearriveerden : gieren die gewond of gerevalideerd waren uit de Pyreneeën of Spanje, maar vooral gieren die welwillend ter beschikking werden gesteld door dierentuinen.

1978 - De gieren zijn volwassen, de eerste legsels zijn een feit.

1979 - De eerste geboorte, maar het grootbrengen van het jong mislukt.

1980 - De eerste jonge Vale Gier wordt met succes grootgebracht.

1981 - Zeven paartjes brengen legsels voort. Vanaf 15 december 1981 beginnen de eerste vluchten van de vrije Vale Gieren.

Januari 1982 - De eerste tekenen van baltsgedrag van een vrij koppel. Vestiging van de kolonie in de gorges.

Mei 1982 - Geboorte van de eerste Vale Gier in de gorges !

Na een afwezigheid van bijna vijftig jaar geeft deze gebeurtenis hoop voor een geslaagde hervestiging van de Vale Gier in de 'Grands Causses'.

September 1982 - De eerste vlucht van de jonge Vale Gier.

Eind 1982 wordt de kolonie versterkt door andere losgelaten vogels.

1983 - In dit jaar groeit de kolonie van vijftien naar dertig vogels. Er zijn twee jongen geboren, waarvan een in de vrije natuur.

1984 - De kolonie neemt toe tot 35 vogels, waaronder drie in de kolonie geboren jongen.

1985 - Veertig Vale Gieren ontwikkelen zich in vrijheid. Vanaf maart zijn er negen nestelende paren.

Daar er aanwijzingen zijn dat er ook een beperkte uitwisseling plaatsvindt met de Vale Gieren uit de Franse Pyreneeën, wijst dit op een positieve ontwikkeling.

Dank zij dit unieke experiment verlevendigt het magnifieke silhouet van de Vale Gier opnieuw de hemel van de Cevennen.

Laten we hopen dat dit blijvend zal zijn.

F.I.R. : Le vautour dans les Cévennes.

Vertaling/bewerking : Dick Pekelharing.

Eerder gepubliceerd in Het Vogeljaar, 1987 (6): blz. 342-343.

Overweldigende belangstelling voor het Herfstnatuurspel

Paul Paumen

Het is maandag 22 oktober halftwee in de middag. Een lange file, nee niet van auto's, maar van kinderen, vaders, moeders, opa's en oma's, staat bij de ingang van het landgoed "Nieuw Leeuwenhorst". Vooral de kinderen staan te popelen om aan de 'Herfstspeurtocht' te beginnen. De organisatoren van dit jaarlijkse evenement, die normaal rekenen op zo'n 350 deelnemertjes, moeten alle zeilen bijzetten om 500 kinderen plus ca 150 begeleiders van opdrachtformulieren en potloden te voorzien.

En dat lukte wonderwel! Zo kwam het dat die middag, de bospaden van het anders zo rustige Leeuwenhorstbos werden bevolkt door meer dan 600 volwassen en kinderen. Zij genoten van een wandeling in het prachtig gekleurde herfstbos en

onderwijl probeerden zij gezamenlijk vragen en opdrachten over de natuur op te lossen.

Door het bos was een route uitgezet, die de deelnemers langs de mooiste plekjes voerden en bij bijzondere struiken, mossen en paddestoelen, waren opdrachten geplaatst. Het thema van dit jaar was 'de kringloop'. Het doel van deze middag was de kinderen vertrouwd te maken met het nut van alle dingen die in het bos te zien zijn zoals: dode bomen, paddestoelen, mossen, zaden enz. Een rebus die ook moest worden opgelost accentueerde nog eens deze stelling: "Het bos ruimt zijn eigen afval op!"

Leuk was het om te zien hoe kinderen aandachtig luisterden bij de vogelgeluiden. Geconcentreerd kastanjes, eikels en beukenootjes sorteerden en onwennig aan blaadjes voelden en roken om daarin

de verschillen te ontdekken. Actie en pret maken vinden kinderen nog leuker zoals onder blaadjes kijken en wroeten in de grond om ‘enge’ diertjes te ontdekken. Ook sluipen als een vos om een konijn te pakken en vooral antwoorden op de “POEP” - vragen, waarbij de verschillende soorten uitwerpselen van mens en dier te zien waren, zorgden voor veel hilariteit, gegniffel en opmerkingen.

Ten slotte moest er ook nog een toepasselijk dichtregel op de herfst gemaakt worden. Een voorbeeld: vliegen de vogels naar het zuiden... dan is het herfst. De kinderen maakten daarvan: als de bladjes valen... is het herfst. Kun je lekker door de bladeren banjeren... dan is het herfst. Als de kachel aan is en wij spelletjes doen... dan is het

herfst. Een wat praktischer kind meende: als mijn broer jarig is... dan is het herfst. De leukste regel blijft: als de kabouters gaan wippen... dan is het herfst. Alle antwoorden goed leverde de slagzin: ‘Een levend bos eet dode bomen’.

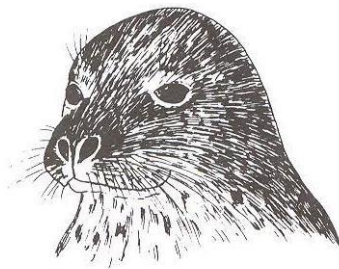
Bij de uitgang kregen de kinderen de antwoorden en een ‘vogelzoekkaart’ uitgereikt. Door de onverwacht grote belangstelling lukte het niet aan alle kinderen deze attentie mee te geven. Volgend jaar beter. Eventueel is er gelegenheid op een van de inloopochtenden van het Jan Verwey Natuurcentrum aan de Weteringkade te Noordwijk om deze attentie op te halen

Excursie IJmuiden

Leo Schaap

Het gebeurt niet veel meer dat excursies zo vroeg beginnen, 7.00 uur was ouderwets vroeg, en in het donker werd aangetreden om deze keer naar IJmuiden te gaan. Ondanks het vroege uur was er veel belangstelling, er werden 4 auto's gevuld en keurig achter elkaar werd richting IJmuiden gereden. Beladen met kijkers en telescopen werd eerst het strand aangedaan waar al spoedig het onderscheid tussen Geelpootmeeuwen en Zilvermeeuwen kon worden waargenomen. De verschillen zitten hem zeker niet alleen in de kleur van de poten maar ook in de houding en het beter afgetekende, iets donkere grijs van de vleugels. Op het strand werd overigens nog geruime tijd gezocht naar bijzonderheden maar het bleef, ondanks de grote hoeveelheden vogels beperkt tot Zilvermeeuwen, Kokmeeuwen, Grote en Kleine Mantelmeeuwen.

De klimpartij om op de pier te komen leverde bij niemand problemen op en zo te zien waren wij naast een behoorlijk aantal zeevissers, de eerste vogelaars op de pier. Al gauw werden Roodborsten, Goudhaantjes, Steenloperijes en binnen de pieren Fuut en Eidereenden gezien. Een opmerkelijke verrassing was de zeehond die heerlijk dartelend onder aan de pier en onder het wakend oog van de zeevissers zijn kostje bij elkaar scharrelde om voor het oog van kijkers en

camera's in alle openheid zijn visje op te peuzelen. Het leek erop als of hij de zeevissers plaagde met zijn vangst die hij spelenderwijs heel duidelijk liet zien. De vissers vingen niets en hij haalde achter elkaar het ene na het andere visje naar boven. Over wat hij aan het eten was verschillen de meningen, de zeevisser zei zeebaars maar volgens mij waren het kleine gulletjes die hij kennelijk dicht bij de pier wist te verschalken. Een tweede verrassing was de Grote Jager die zich heel goed liet zien en ontdekt werd omdat de meeuwen van het water opvlogen. Zijn donkere silhouet en lichte vlekken op de vleugeleinden waren goed te zien. Uiteindelijk verdween hij in noordelijke richting.

Omdat de oogst op de pier wat tegen viel werd al vrij spoedig na de ontdekking van een paar oeverlopers en tapuiten op het strand, de richting ingeslagen van het Kennemermeer. Het is toch wel opmerkelijk hoe hier in toch korte tijd een aparte duinenrij is gevormd waarbij een silterig duinmeertje werd achtergelaten dat vooral in de trektijd en winter een rustplaats voor vogels is geworden. Inmiddels was het prachtig weer geworden en binnen de duinen werd het al gauw aan de warme kant. Te dikke jassen werden in de auto gelegd waaruit bovendien meer dan voldoende koffie en koek te voorschijn kwam.